

[Iver Poulsen.]

daværende regering med viste i foråret 1961, at det dårligste sted, man overhovedet kan anbringe et ansvar, er hos disse organisationer. Men magten og indflydelsen blev organisationernes. Det viser helhedsløsningen jo med al ønskelig klarhed, for det blev organisationernes folk, der ved helhedsløsningen fik lønstigningerne for de kommende to år, medens den øvrige del af befolkningen måtte underkaste sig lønstop. Det er en tydelig skævhed til fordel for bestemte befolkningsgrupper og bestemte vælgermasser.

Regeringens håb om, at helhedsløsningen skal kunne udbedre de økonomiske skader, som forliget i 1962 ikke formåede at udbedre, er tilsyneladende ved at svinde, eftersom nye regeringsovervejelser om foranstaltninger til imødegåelse af nye pristigninger efter sigende allerede er i gang.

Fra alle sider ønskes en rentesækning, og det er indlysende, at en rentesækning ville være af afgørende betydning for vore erhvervs — og her naturligvis først og fremmest for vore eksporterhvervs — konkurrenceevne. Både nationalbankdirektøren og formanden for provinsbankerne var inde på spørgsmålet forleden dag ved provinsbankernes årsmøde, som der også er blevet hentydet til af tidligere ordførere her i dag. Disse bankfolk erkendte, at en høj rente var et nødvendigt værn imod inflationen. Altså må forudsætningen for en rentesækning være en anden økonomisk politik end den inflationsfremmende, som er regeringens.

Rentens højde afhænger naturligvis af vore kapitalmuligheder, og en finanspolitisk stramning kunne have en heldig indflydelse, men det skal efter vor opfattelse i hvert fald ikke være en finanspolitik, som sikrer en statsopsparring på den private opsparings og investerings bekostning, for det vil kun have til følge, at erhvervslivet må hente sin investeringskapital hos staten og derfor må afgive en stadig større del af sin uafhængighed og sin ret til udfoldelse og således opfylde regeringens ønske om statsregulering af den enkelte borgers indtægt. En sådan udvikling, der vil betyde ufrihed såvel for erhvervslivet som for det enkelte menneske, må vi advare stærkt imod, fordi den vil virke dræbende på initiativ og arbejdsglæde. Men en finans-

politisk stramning kan meget vel gennemføres på en anden og mere hensigtsmæssig måde, nemlig gennem afvikling af mange af de støtte- og tilskudsforanstaltninger, som i tidens løb er gennemført under ganske andre forudsætninger end dem, der foreligger i dag, og endelig kunne den nødvendige kapitaldannelse og forbrugsbegrænsning og bremse på inflationen tilvejebringes, hvis regeringen kunne bekvemme sig til at give den private opsparing tålelige vilkår og de mennesker, som ikke forbruger alt, hvad de tjener, men også sparer en lille smule op, en ordentlig behandling.

I den forbindelse kommer jeg til at tænke på de forlydender, der siger, at det radikale venstre har opgivet den sidste skanse og ønsker kildeskatten indført og skattefradragsreglen ophævet. De radikale har jo ofte påstået, at det radikale parti var den eneste virkelige bremse på socialdemokratiet i dets socialiseringsbestræbelser. Men jeg indrømmer blankt, at vi er nogle stykker, som ikke rigtig kan få øje på denne bremsevirkning, og dér vil jeg gerne spørge den ærede radikale ordfører, om han ikke kan fortælle os lidt om, på hvilke områder den radikale bremsevirkning har gjort sig gældende under det nuværende regerings-samarbejde.

Hvad endelig angår regeringens jordlovsbuket, så er det jo for længst afsløret, at regeringens begrundelse: bevarelse af dansk jord på danske hænder ...

Formanden: Jeg henstiller, at der er mere ro i salen under forhandlingerne.

Iver Poulsen: ... kun er et let gennemskueligt dække for forslagenes reelle hensigt: en undergravning af den private ejendomsret, statsindgreb og en statsregulering, som hele erhvervslivet har protesteret imod, men naturligvis helt uden virkning, fordi regeringen tilsidesætter ethvert hensyn også til erhvervslivets vilkår, udvidelsesmuligheder, konkurrenceevne og dermed til beskæftigelsen til fordel for regeringens varme socialiseringsbestræbelser. Ministrene får bemyndigelse til meget vidtgående planlægninger, uden at nogen tilsyneladende bekymrer sig om, hvad gildet koster, og hvad den administration, der følger med, kommer til at koste. Men der kan jo ikke